

DANILO CLEMENTONI

ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT

*AVENTURILE LUI
AZAKIS ȘI PETRI*

Danilo Clementoni

Întoarcerea Pe Pământ

«Tektime S.r.l.s.»

Clementoni D.

Întoarcerea Pe Pământ / D. Clementoni — «Tektime S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304772-8

ISBN 978-8-87-304772-8

© Clementoni D.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Danilo Clementoni	6
Cuprins	7
Конец ознакомительного фрагмента.	31

Danilo Clementoni

Întoarcerea pe Pământ
Aventurile lui Azakis și Petri
Titlul original: Il Ritorno
Traducere: Monica Diaconu

Prezenta carte este o opera de ficțiune. Orice nume, personaje, locuri sau organizații menționate sunt rodul imaginației autorului, scopul lor fiind autenticitatea poveștii. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

ÎNTOARCEREA PE PĂMÎNT
Copyright © 2013 Danilo Clementoni
Prima ediție: Noiembrie 2013
Ediția în limba engleză: Septembrie 2016
Traducere: Monica Diaconu
Publicată în tipăritură pe cont propriu
facebook: <https://www.facebook.com/danilo.clementoni>
blog: dclementoni.blogspot.it
e-mail: d.clementoni@gmail.com

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a prezentei publicații nu poate fi reprodusă sub nicio formă, inclusiv prin orice sisteme mecanice sau electronice, fără acordul prealabil scris al autorului, cu excepția unui fragment scurt, extras în scopurile recenziei.

Soției și fiului meu, pentru răbdarea și sugestiile prețioase, care m-au ajutat să-mi îmbunătățesc atât povestea cât și pe mine personal.

Mulțumiri speciale tuturor prietenilor pentru susținerea lor nesfârșită și pentru că m-au încurajat să termin această lucrare. Fără ei, nu ar fi văzut lumina tiparului.

Aș vrea să-i mulțumesc lui Monica Diaconu, traducătorul meu, pentru munca depusă la această carte și pentru dedicarea în finalizarea acestei traduceri.

Cuprins

Introducere

Nava spațială Theos La 1.000.000 km de Jupiter

Planeta Pământ Tell el-Mukayyar Iraq

Nava spațială Theos Orbita jurul lui Jupiter

Nassiriyya Hotelul

Nava spațială Theos Alerta de proximitate

Nassiriyya Restaurantul Masgouf

Nava spațială Theos Obiectul misterios

Nassiriyya Cina

Nava spațială Theos Analiza datelor

Nassiriyya După cină

Nava spațială Theos Bătăcni

Nassiriyya Trezirea

Nava spațială Theos Imagini ale Pământului

Tell el-Mukayyar Săpăturile

Nava spațială Theos Teribila descoperire

Tell el-Mukayyar Sarcofagul

Nava spațială Theos Centura de asteroizi

Tell el-Mukayyar Atacul nocturn

Nava spațială Theos Figura de pe Marte

Tell el-Mukayyar Surpriza din noapte

Nava spațială Theos Orbitarea Pământului

Tell el-Mukayyar Deconspirarea

Nava spațială Theos Ultimele pregătiri

Tell el-Mukayyar Cei patru paznici strălucitori

Tell el-Mukayyar Contact

Tell el-Mukayyar Recuperarea

Nava spațială Theos Spacecraft Musafiri la bord

Nava spațială Theos Dezvăluirea

Referințe bibliografice

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

[16](#)[17](#)[18](#)[19](#)[20](#)

â##Eram pe drumul Ă@napoi. Trecuse doar un an din anii noĂ#tri solari de cĂ#nd am fost forĂ#ti sĂ# pĂ#rĂ#sim planeta Ă@n grabĂ#, dar pentru aceĂ#tia, echivalentul Ă@n ani pĂ#mĂ#nteĂ#ti era de 3.600. Ce vom gĂ#si?â##

Introducere

A douĂ#sprezecea planetĂ#, Nibiru (planeta trecerii) cum era denumitĂ# de cĂ#tre sumerieni, sau Marduk (regele cerurilor) cum i se mai spunea de cĂ#tre babilonieni, este, de fapt, un corp ceresc care orbitează Ă@n jurul soarelui nostru, avĂ#nd o rotaĂ#ie de 3.600 de ani. Orbita sa este Ă@ndeosebi elipticĂ#, retrogradĂ# (rotindu-se Ă@n jurul soarelui Ă@n direcĂ#ia opusĂ# faĂ# de celelalte planete) Ă#i Ă@nclinatĂ# vizibil faĂ# de planul sistemului nostru solar.

Fiecare apropiere ciclicĂ# a cauzat aproape Ă@ntotdeauna transformĂ#ri interplanetare imense Ă@n sistemul nostru solar, atĂ#t la nivelul orbitelor cĂ#t Ă#i al conformaĂ#iei planetelor care Ă@l formează#. Ă#n timpul unei asemenea tranziĂ#ii tumultuoase, impresionanta planetĂ# Tiamat, localizatĂ# Ă@ntre Marte Ă#i Jupiter, avĂ#nd o masĂ# de aproximativ nouĂ# ori mai mare decĂ#t a PĂ#mĂ#ntului actual, bogatĂ# Ă@n apă# Ă#i dotatĂ# cu 11 sateliĂ#i, a fost distrusĂ# Ă@n urma unei coliziuni cataclismice. Una dintre cele Ă#apte luni care orbitau Nibiru a lovit gigantică planetĂ# Tiamat, rupĂ#nd-o efectiv Ă@n douĂ#, Ă#i aruncĂ#nd cele douĂ# jumĂ#tĂ#i pe douĂ# orbite opuse. Ă#n urmĂ#toarea tranziĂ#ie (â##a doua ziâ## a Genezei), restul sateliĂ#ilor aparĂ#inĂ#nd de Nibiru au Ă@ncheiat procesul, distrugĂ#nd complet una dintre cele douĂ# secĂ#iuni formate Ă@n urma primei coliziuni. Resturile generate Ă@n urma multiplelor impacte au creat ceea ce denumim azi â##centura de asteroiziâ## sau â##braĂ#arĂ# de ciocaneâ## cum mai este denumitĂ# de sumerieni. Aceasta a fost parĂ#ial acaparatĂ# de planetele Ă@nvecinate. Jupiter, Ă@n special a captat majoritatea resturilor, crescĂ#ndu-Ă# astfel semnificativ masa.

Artefactele-satelit ale dezastrului, inclusiv ce a mai ră#mas din Tiamat, au fost â##proiectateâ## ca resturi orbitale, formĂ#nd ceea ce Ă#tim azi ca Ă#i â##cometeâ##. Partea care a supravieĂ#uit celei de a doua tranziĂ#ii este poziĂ#ionatĂ# pe o orbitĂ# stabilĂ# Ă@ntre Marte Ă#i Venus, luĂ#nd odatĂ# cu ea ultimul satelit Ă#i formĂ#nd ceea ce cunoaĂ#tem sub denumirea de PĂ#mĂ#nt, Ă@mpreună# cu partenerul sĂ#u inseparabil, Luna.

Urma lĂ#satĂ# de acest impact cosmic, care s-a Ă@ntĂ#mplat acum aproximativ 4 miliarde ani, este Ă@n continuare parĂ#ial vizibilĂ# Ă#i azi. Zona afectatĂ# este complet acoperitĂ# de apă#, fiind ceea ce cunoaĂ#tem ca Oceanul Pacific. Aceasta ocupĂ# cam o treime din suprafaĂ#a pĂ#mĂ#ntului, Ă@ntinzĂ#ndu-se pe o suprafaĂ# de peste 179 milioane de kilometri pĂ#traĂ#i. Ă#n această# zonĂ# vastĂ# nu existĂ# practic o masĂ# de teren, Ă@nsĂ# existĂ# o depresiune care se Ă@ntinde pĂ#nĂ# la o adĂ#ncime de peste zece kilometri.

Ă#n prezent, Nibiru seamĂ#nĂ# destul de mult cu PĂ#mĂ#ntul din punct de vedere al conformaĂ#iei. DouĂ# treimi din suprafaĂ# sunt acoperite cu apă#, Ă@n timp ce restul este ocupat de un singur continent care se Ă@ntinde de la nord la sud, avĂ#nd o suprafaĂ# totalĂ# de peste 100 de milioane de kilometri pĂ#traĂ#i. Timp de sute de mii de ani, unii dintre locuitorii sĂ#i au profitat de asemĂ#nĂ#rile dintre planeta lor Ă#i a noastră#, fă#cĂ#nd vizite regulate, influenĂ#nd de fiecare datĂ# cultura, cunoĂ#tinĂ#ele, tehnologia Ă#i evoluĂ#ia rasei umane. StrĂ#moĂ#ii noĂ#tri s-au referit la ei Ă@n multe feluri, dar poate cĂ# numele care-i reprezintă# cel mai bine a fost mereu cel de â##Zeiâ##.

Nava spaĂ#ialĂ# Theos â## La 1.000.000 km de Jupiter

Azakis s-a întins confortabil în scaunul lui negru, cu auto-modelare. I-a fost oferit cadou, cu ani în urmă de către un prieten meșteșugar, care l-a făcut cu propriile mâini cu ocazia primei misiuni interplanetare. I-a spus atunci că-i va aduce noroc. El însă va ajuta să se relaxeze și să ia cele mai bune decizii. Într-adevăr, a luat multe decizii pe acest scaun, și de multe ori a avut noroc. Astfel că mereu îl aduce aminte cu drag de acel moment atunci când îl folosea, în ciuda nenumăratelor reguli care i-ar fi împiedicat folosirea, mai ales pe o navă spațială de categoria Bousen-1, cum era cea în care se afla acum. Un fuior de fum alb strălucitor se ridica din țigară pe care o ținea între degetul mare și arătătorul mâinii drepte, în timp ce, în urma reascării cu privirea cele 4.2 UA¹ care îl separa de destinația lui. Deși făcea aceste lucrări de ceva ani deja, farmecul întinericului din spațiul înconjurător și miile de stele cu care este presărat, reușeau să-i capteze atenția. Deschiderea în formă ovală din fața lui îi permitea o imagine completă în direcția de mers, și era încă surprins de modul în care câmpul de forță subțire ca un voal îl putea proteja de frigul sideral al spațiului, sau preveni scăpările bruște de aer și să-l împiedice să fie absorbit în vidul exterior. Altfel, ar muri aproape instantaneu. A tras un fum rapid din țigară lungă și a continuat să se uite în afișajul holografic din fața lui, în care vedea fața obosită, nebrăzdată a colegului său de drum.

În altă parte a navei, Petri repara sistemul de control al conductelor de evacuare. S-a amuzat puțin de unul singur deformația imaginii centrale, suflând fumul pe care tocmai l-a inhalat, și creșterea unui efect de val care i-a amintit de mișcările sinuoase ale dansatoarele exotice pe care se ducea adesea să le vadă atunci când ajungea în sfârșitul zilei în orașul natal și se putea bucura de odihna bine-meritată.

Petri, prietenul și partenerul său de aventură avea aproape treizeci și doi de ani, și aceasta era deja a patra lui misiune de acest tip. Statura lui înaltă și impresionantă impunea respect celor pe care-i întâlnea. În ciuda ochilor negri ca spațiul din jurul lor, a părului lung, închis la culoare și răvășit care-i cădea pe umeri, a înălțimii de aproape doi metri și treizeci de centimetri, pieptului puternic și brațelor capabile să ridice fără probleme un Nebir², avea un suflet de copil. Priveliștea unei flori Soel³ înflorind în soare îl emoționa și putea sta ore în șir, privind complet fermecat valurile care se sparg pe coasta de filde a Golfului Saraan⁴. Un individ incredibil, de încredere și loial, și-ar fi dat oricând viața pentru el, fără nicio ezitare. Nu ar fi plecat niciodată fără să-l aibă pe Petri lângă el. Era singura persoană din lume în care avea o încredere oarbă și pe care nu ar fi trădat-o niciodată.

Motoarele navei, ajustate pentru o navigare în cadrul sistemului solar, scoteau clasicul și liniștitorul sunet bi-fazic. Pentru auzul lui profesionist, sunetul acela însemna o bună funcționare a navei. Auzul său sensibil îi permitea să distingă inclusiv o variație în camerele de ajustare de numai 0,0001 Lasig, cu multe înainte ca aceasta să fie detectată de sofisticatul sistem automat de control. Acesta a fost motivul pentru care, chiar și la vârstă sa fragedă, i-a fost încredințată comanda unei nave din categoria Pegasus.

Erau destui cei care ar fi dat orice numai să fie în locul lui. Dar locul era ocupat de el.

Implantul intra-ocular OCOM a făcut ca nou calculata rută să apară în fața lui. Era incredibil cum un obiect de numai câteva microni putea efectua toate acțiunile. Introdus direct în nervul optic, era capabil să vizualizeze întregul panou de control, suprapunând imaginea peste cea pe care o avea efectiv în fața sa. S-a obișnuit mai greu la început cu vrăjitoria asta, și nu odată starea de greață amenința să devină insuportabilă. Acum însă, nu mai putea lucra fără el.

Întregul sistem solar se învârttea în jurul lui în toată maiestruozitatea sa fascinantă. Micul punct albastru de lângă imensul Jupiter reprezenta poziția navei lor, iar linia roșie, subțire, ușor mai curbată decât versiunea anterioară, acum estompată, indica noua traiectorie spre Pământ.

Atracția gravitațională a celei mai mari planete din sistem era alarmantă. Era imperativ să rămână la o distanță sigură, și numai puterea celor două motoare Bousen i-ar permite lui Theos să scape din această îmbrășare a morții.

Dispozitivul mobil de comunicare atașat de panoul din fața lui a cârâit:

- Azakis. Trebuie să verificăm starea racordurilor din compartimentul ăse.

Replica lui a venit pe un ton jucăuș care ătia că-l va enerva pe prietenul său:

- N-ai făcut deja asta?

- Aruncă blestemata aia de țigară și hai ajutoră-mă! a tunat Petri.

ătiam eu.

Reușise să-l enerveze și se delecta teribil cu asta.

- Aici sunt. Pornesc spre tine, prietene, nu te enerva.

- Haide odată. Sunt de patru ore aici și nu am nici un chef de glume.

Teribil de morocânos, dar nimeni și nimic nu-i putea separa.

Se cunoșteau încă din copilărie. El a fost cel care l-a salvat, nu o dată, de la o anumită bătaie (a fost un copil mult mai mare), folosindu-și statura impunătoare pentru a interveni între prietenul său și gășca obișnuită de bășăși, care-l alegeau mult prea des drept întă.

Ca și copil, Azakis nu era sigur că va fi genul de bărbat pentru care cele mai frumoase membre ale sexului opus s-ar bate. A abordat mereu un stil vestimentar neglijent, capul ras, o constituție zveltă, fiind mereu conectat la dispozitivul GCS⁵, cu ajutorul căruia absorbea cantități imense de informație de zece ori mai repede decât majoritatea lumii. La zece ani, grație performanțelor sale academice deosebite, și fusese deja acordată o permisiune de acces nivel C, cu opțiunea de a dobândi cunoștințe care nu erau disponibile majorității semenilor și. Implantul neuronal N^{COM}, care-i oferea acest tip de acces, avea, totuși, câteva efecte secundare. Faza de dobândire a informațiilor necesita concentrare completă. Dat fiind faptul că și petrecuse majoritatea timpului în acest fel, avea o privire absentă, care se uita în gol, fiind complet rupt de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Adevărul este că, în ciuda celor susținute de către Bășăși, părerea generală era că e ușor retardat.

Dar asta nu a contat niciodată pentru el.

Setea lui de cunoștințe nu avea limite. Rămânând conectat chiar și în timpul nopții. Deși în timpul somnului capacitatea de dobândire a informațiilor era misterios redusă la 1%, tocmai din cauza necesității unei concentrări absolute, nu dorea să piardă nici măcar un moment din viața sa în care să-și dezvolte contextul cultural.

S-a trezit zămbind ușor și a pornit spre compartimentul ăse, unde îl aștepta prietenul său.

Planeta Pământ ## Tell el-Mukayyar ## Iraq

Elisa Hunter a încercat din-nou să-și șteargă afurisita de sudoare de pe frunte. Părerea decisă să-i curgă ușor spre nas și să picure în nisipul fierbinte de sub ea. Era deja în genunchi de câteva ore, cu Mistria Marshalltown⁶, de care nu se despărțea niciodată, când pământul fărâșă și provoacă vreo daună, încercând să dezgroape un obiect care părerea să fie partea superioară a unei pietre de mormânt. Cu toate acestea, nu era în continuare convins de această teorie. Lucra deja de două luni lângă Ziqqurat-ul din Ur⁷. I s-a permis să lucreze aici mulțumită reputației sale de arheolog și cunoștințelor sale avansate de sumeriană. De la primele excavații efectuate la începutul

secolului XX, au fost descoperite câteva morminte, dar niciodată nu s-a mai văzut un asemenea artefact pe vreunul dintre ele. Din cauza formei tratate a dimensiunii apreciabile, prețurile mai degrabă un fel de capacă al unui recipient decât un sarcofag. Un obiect îngropat acolo cu mii de ani urmă pentru a proteja sau a ascunde ceva.

Din păcate, dat fiind că dezgropase numai o mică secțiune a părții superioare, nu avea cum să estimeze înălțimea presupusului recipient. Gravurile cuneiforme care acopereau întreaga parte vizibilă a capacului nu semănau cu nimic din ce mai văzuse.

Traducerea lor i-ar fi luat câteva zile și tot atât de nopți nedormite.

-Doctore Hunter.

Elisa și-a înălțat capul. Punându-și mâna dreaptă în dreptul ochilor pentru a-i apăra de soare, și-a văzut asistentul, Hisham, grăbindu-se spre ea.

- Profesoare, aveți un apel de la bază. Pare a fi urgent.

- Bine. Mulțumesc, Hisham.

A profitat de această pauză forțată și s-a bucurat de o gură de apă, care deja aproape fiartă, din plosca pe care o căra mereu la centură.

Un apel de la bază... Nu putea însemna decât că s-a întâmplat ceva.

S-a ridicat, și-a scuturat norii de praf de pe pantaloni, și s-a îndreptat spre cortul care servea pe post de bază de cercetare.

A deschis fermoarul care ținea cortul pe jumătate deschis și a intrat. A avut nevoie de câteva minute pentru ca ochii săi să se acomodeze cu lumina, dar asta nu a împiedicat-o să-i recunoască figura colonelului Jack Hudson pe ecran. Se uita fioros în gol, așteptându-o să apară.

Colonelul era oficial responsabil de divizia strategică anti-teroristă staționată în Nassiriya, dar sarcina lui reală era să coordoneze programul de cercetare comandat și monitorizat de departamentul fantomă ELSAD⁸. Acest departament era învăluit în același mister care înconjura toate organizațiile de acest gen. Puține persoane cunoșteau exact scopul și obiectivele acestei organizații. Singura certitudine era faptul că raportarea se făcea direct către președintele Statelor Unite.

Elisa nu acorda prea multă importanță acestor lucruri. Adevăratul motiv pentru care acceptase oferta de a lua parte la una dintre aceste expediții era faptul că putea, în sfârșit, să revină în locul pe care-l iubea cel mai mult pe lume și să lucreze ceea ce-i plăcea. În ciuda vârstei destul de fragede (treizeci și opt de ani), avea cele mai multe realizări din domeniul ei.

Arborend cel mai frumos zămbet al ei a spus:

- Bună seara, Generale. Câruia fapt datorez această onoare?

- Doctore Hunter, nu e nevoie de sentimentalisme. Ți-este foarte bine de ce sun. Permisul acordat pentru a vă finaliza munca a expirat acum două zile. Nu mai puteți sta acolo.

Vocea sa era dură și fermă. De data asta, nici măcar farmecul ei evident nu avea să fie suficient pentru a-i asigura o prelungire. A decis să-și joace ultima carte.

Începând cu 23 martie 2003, când coaliția condusă de Statele Unite ale Americii a decis să invadeze Irak-ul, cu intenția expresă de a-l înlătura pe dictatorul Saddam Hussein, acuzat că ar fi deținut arme de distrugere în masă (acuzație care, ulterior, s-a dovedit a fi nefondată) și de susținerea terorismului islamic în Irak, toate cercetările arheologice, care erau oricum dificile și pe timp de pace, au fost amânate.

Abia odată cu înțetarea formală a ostilităților pe data de 15 aprilie 2013 a reșcut și speranța arheologilor din lumea întreagă că vor reuși să aibă acces la site-ul în care s-a dezvoltat una dintre cele mai vechi civilizații ale lumii, înainte de a fi dispersa cultura la nivel mondial. Decizia autorităților irachiene, de la finalul lui 2011, de a re-deschide excavațiile pentru unele sit-uri de o valoare istorică inestimabilă pentru

continua să meargă în direcția marelui oraș, le-a transformat speranțele în realitate. Sub auspiciile Națiunilor Unite, erau cu numeroase autorizații semnate și confirmate anterior de către nenumărate autorități, câteva grupuri de cercetare, selecționate și supravegheate de către personalul comisiei, aveau permisiunea de a lucra pentru o perioadă limitată de timp, în cele mai importante zone de interes arheologic de pe teritoriul Irak-ului.

Apropiindu-se cât mai mult de cameră, pentru ca ochii ei de un verde-smarald să poată obține efectul dorit, ea a început pledoaria:

- Dragul meu colonel, aveți perfectă dreptate.

Știa că o atitudine respectuoasă vă va bine-dispune interlocutorul.

- Dar suntem atât de aproape.

- Aproape de ce? a tunat colonelul, ridicându-se de pe scaun și punându-și pumnii pe birou.

- Mi repetați aceeași poveste de câteva săptămâni. Nu vă mai pot susține dacă nu veniți cu ceva concret.

- Dacă mi-ați acorda onorarea de a lua cina cu mine în seara asta, aș fi încântată să vă arăt ceva care v-ar face să vă răzgândiți. Ce spuneți?

Un zâmbet frumos i-a dezvelit dinții albi. Ea a trecut mână prin părul lung și blond. Era sigură că-l putea convinge.

Colonelul s-a ncruntat, încercând să-și păstreze o mină nervoasă, deși știa foarte bine că nu putea rezista ofertei ei. Ii plăcuse de Elisa dintotdeauna, iar ideea unei cine în doi îl intriga.

În ciuda celor patruzeci de ani ai săi, era încă un bărbat atrăgător. Avea un corp athletic, trăsături ferme, păr încărunțit, o privire dură, hotărâtă a ochilor săi de un albastru intens, o cultură generală vastă care-i permitea să converseze pe marginea unei varietăți de subiecte, și farmecul indiscutabil al ofițerului în uniformă, era încă continuarea un bărbat interesant.

- În ordine, a mormăit colonelul. Dar va trebui să-mi aduci ceva senzațional deseară, altfel ai face bine să te apuci să străngi catrafusele și să faci bagajele.

Încerca să-și folosească tonul său cel mai autoritar, dar nu se descurca prea bine.

- Să fii gata la ora opt. Trimit o mașină să te ia de la hotel.

A întrerupt comunicarea fără să-și ia la revedere.

La naiba, trebuie să mă grăbesc. Mai am doar câteva ore până se întunecă.

Și când a ieșit din cort, a strigat:

- Hisham, adună toată echipa. O să am nevoie de tot ajutorul disponibil.

A parcurs grăbit cei câțiva metri care o despărteau de zona de excavație, lăsând un nor de praf în urma ei. În câteva minute, toată lumea era adunată în jurul ei, așteptând instrucțiuni.

Arătând spre marginea cea mai îndepărtată a pietrei, a ordonat:

- Tu, îndepărtează-te de nisipul de pe colțul acela. Tu, ajută-l. Vă sugerez să aveți grijă. Dacă este ceea ce cred eu că este, ne-ar putea salva fundurile tuturor.

Nava spațială Theos Orbitând în jurul lui Jupiter

Micul, dar confortabilul și sferic modul intern de transfer către lăptăriea cu o viteză medie de aproximativ 10m/s, de-a lungul culoarului trei, care urma să îl ducă pe Azakis la intrarea în compartimentul în care partenerul său de drum, Petri, îl aștepta.

Theos, care avea, de asemenea, o formă sferică și un diametru de nouăzeci și șase de metri, avea optsprezece conducte tubulare, fiecare având puștin peste trei sute de metri în lungime. Fuseseră construite ca și meridiane, cu o spațiere la zece grade, astfel încât să acopere întreaga circumferință. Fiecare dintre cele douăzeci și trei de nivele avea patru metri înălțime, cu excepția celei centrale (nivelul unsprezece), care măsoară de două ori

mai mult. Erau ușor accesibile prin intermediul capetelor realizate de fiecare culoar la fiecare etaj. Practic, trecerea dintre cele mai separate două puncte ale navei dura cel mult cincisprezece secunde.

Frământarea modului era abia perceptibilă. Ușor s-a deschis cu un uierat ușor, descoperindu-l pe Petri, cu picioarele depărtate și brațele încrucișate.

- Te-aștept de-o veșnicie, zise el pe un ton neconvingător. Ai terminat de înfundat filtrele de aer cu mizeria aia împuștată pe care o tot cari după tine ?

Aluzia la țigare era abia mascată.

Ignorând remarca provocatoare cu un rîșnet, Azakis și-a scos dispozitivul portabil de analiză de la centură și l-a activat cu o mișcare a degetului mare.

- Ține asta. Trebuie să ne grăbim, a răspuns el, pasându-i-o lui Petri cu o mână în timp ce încerca să poziționeze senzorul în racordul din dreapta lui, cu mână cealaltă.

Sosirea noastră este estimată peste 58 de ore și încep să mă îngrijorez.

- De ce? l-a întrebat Petri, ușor surprins.

- Nu știu. Am senzația că s-a întâmplat ceva.

Dispozitivul din mână lui Petri a început să emită o serie de sunete cu diferite frecvențe. A cercetat obiectul, fără să aibă habar ce însemna. Uitându-se la figura prietenului său, căuta o explicație, dar nu găsit vreuna. Mișcându-se cu atenție, Azakis a poziționat senzorul în celălalt racord. O nouă serie de sunete indescifrabile s-a auzit din dispozitiv. Apoi liniște. Azakis a luat dispozitivul din mâinile prietenului său, a privit rezultatele cu atenție și a zămbit:

- Totul e în ordine, Putem merge mai departe.

Abia atunci și-a dat Petri seama că și înuse respirația pentru o vreme. A oftat profund și a simțit cum se relaxează imediat. Oricât de mică, o defecțiune a racordurilor le-ar fi compromis definitiv misiunea, forțându-i să se întoarcă. Era ultimul lucru de care aveau nevoie. Aproape ajunseser.

- Merg să mă spăl, zise Petri, încercând să scuture niște praf.

O vizită în conducte educațională, a adăugat el, strămbându-și buza de sus. Azakis a zămbit.

- Ne vedem pe punte.

Petri a chemat capsula, și într-o clipă, dispăruse.

Sistemul central i-a anunțat că trecuseră cu bine de orbita lui Jupiter și se îndreptau spre Pământ. Cu o privire abia sesizabilă, dar rapidă la dreapta sa, Azakis a solicitat din nou dispozitivului OCOM să-i afișeze ruta. Punctul albastru care se mișca odată cu cel roșu era acum poziționat puțin mai departe, către orbita marșiană. Numărătoarea inversă indica faptul că sosirea lor era estimată peste exact 58 de ore și viteza navei era de 3.000km/s. Era din ce în ce mai agitat. Pe de altă parte, nava spațială cu care călătoreau era prima echipată cu noile motoare Bousen, a căror concept era complet diferit de orice se folosiser înainte. Constructorii susțineau că acestea ar putea propulsa nava la viteze apropiate de o zecime din viteza luminii. Nu îndrăznise să încerce asta vreodată. Deocamdată, 3000km/s era mai mult decât suficient pentru o călătorie inaugurală.

Din cei cincizeci și șase de membri ai echipajului care ar fi putut fi găzduși la bordul Theos, numai opt fuseser aleși pentru această primă misiune, inclusiv Petri și Azakis. Motivele bătrânilor nu fuseser clare. Au bănuțat că se datora naturii și destinației călătoriei. Se așteptau probleme evidente, și ar fi fost mai bine să nu riște prea multe vieți.

Adică noi suntem de sacrificiu? Ce treabă-i asta? S-ar sfârși mereu la fel. Când e vorba de a-și risca propria piele, pe cine scoteau la întâiere? Azakis și Petri.

Însă, în final, înclinarea lor spre aventură și remarcabila abilitatea de a răspunde în situații interesante le-a permis să obțină câteva concesii.

Azakis locuia într-o clădire enormă în frumosul oraș Saaran în sudul continentului, care fusese folosit pe vremuri pe post de depozit de către Meșterii Ugarilor locali. Din cauza acestor concesii și s-a permis să o modifice după bunul plac.

Peretele de sud a fost complet înlocuit cu un câmp de forță asemănător celui folosit pe nava spațială, astfel încât putea admira minunata priveliște a golfului de jos din fotoliul său automat de care nu se desprindea. La nevoie, însă, întregul perete se preschimba într-un enorm sistem tri-dimensional, pe care putea viziona douăsprezece transmisii GCS simultane. Nu odată, acest sistem complicat de monitorizare și gestiune i-a permis să culegă informații esențiale în avans, ceea ce însemna că putea rezolva și cea mai îndepărtată criză. N-ar fi renunțat la asta.

O întreagă aripă a fostului depozit era rezervată colecției sale de suveniruri adunate de-a lungul anilor din diverse misiuni spațiale. Fiecare-i amintea de ceva anume, și de fiecare dată când găsea în mijlocul ciudatei grămezi de obiecte, nu putea să nu se simtă recunoscător pentru norocul său, și mai ales, pentru credinciosul său prieten, care-i salvase viața de mai multe ori.

Petri, care avusese, de asemenea, rezultate academice deosebite, nu era un fan al promovării prin tehnologie. Deși putea să piloteze aproape orice fel de navă spațială, și deși era familiar cu aproape toate tipurile de arme sau sisteme de comunicare locale sau inter-planetare, prefera să se bazeze pe propriile instincte și pe competențele manuale în rezolvarea problemelor care se iveau. Nu de puține ori a transformat rapid o bucată diformă de metal vechi într-un mijloc de transport sau într-o veritabilă armă de apărare. Era incredibil. Putea produce aproape orice avea nevoie. Aceasta era în parte moștenită de la tatăl său, un Meșter Ugar iscusit, dar se datora în mare măsură pasiunii sale pentru Artă. Copil fiind, fusese mereu copleșit de modul în care Meșterii Ugarilor reușeau să transforme materia inutilă în obiecte cu o mare utilitate și de înaltă tehnologie, creând, în același timp, obiecte frumoase.

Un sunet puternic, neplăcut și intermitent l-a adus înapoi la realitate. Alerta automată de proximitate fusese activată.

Nassiriyya ### Hotelul

Clar nu era un hotel de cinci stele, dar pentru cineva care a petrecut zece săptămâni într-un cort, în deșert, și numai un duș era considerat lux. Elisa a lăsat apa rece, revigorantă și-i maseze gâtul și umerii. Răcoarea-i făcea bine corpului și spatele i-a fost traversat de o serie de fiori plăcuți.

Și dai seama de importanța lucrurilor numai când nu le mai ai.

Trecuseră mai bine de zece minute când s-a decis să iasă din duș. Aburii au aburit oglinda, care fusese clar agățată strâmb. A încercat să corecteze asta, dar imediat ce i-a dat drumul a revenit la poziția sa strâmbă. A ignorat-o puțin la urmă. În timp ce se tergea corpul, s-a uitat la ea admirativ. În tinerețea ei, i se făcuseră oferte să lucreze ca model sau actriță. Ar fi putut fi, poate, o divă a cinematografului sau soția unui fotbalist, dar banii nu au interesat-o niciodată. A preferat să transpire, să se înghețe praf, să studieze documente vechi și să viziteze locuri uitate. Pentru ea, aventura însemna să înghețe și emoția implicate în găsirea unui artefact antic, descoperirea unor vestigii de acum mii de ani. Nimic nu se compara cu asta.

S-a apropiat mai mult de oglindă, uitându-se la micile alea linii nenorocite din colțurile ochilor. Măcina și s-a dus automat spre trusa de machiaj, din care și-a scos crema anti-rid. Ridurile vizibile mai puțin în de o săptămână. A întins-o cu atenție pe toată fața și s-a uitat la ea cu atenție. Pretindeau că fac miracole? În definitiv, susținea că efectele vor fi vizibile după doar câteva zile.

Și-a zămbit și, și tuturor femeilor care se lasă păcălite de asemenea reclamă.

Ceasul de pe peretele deasupra patului arată ora 19:40. Nu va reuși să se pregătească în douăzeci de minute.

S-a uscat grăbit, lăsându-și părul blond ușor ud, și a rămas în fața dulapului din lemn închis la culoare, în care atârnau cele câteva haine pe care le reușise să le aducă. Altă dată i-ar fi luat ore să se decidă asupra vestimentației potrivite pentru o anumită ocazie. În această seară, însă, oferta era limitată. Fără să se gândească prea mult, a optat pentru o rochie neagră, scurtă. Era drăguță, evident sexy, dar nu vulgară. Avea o linie a decolteului care-i puneă în evidență silueta voluptuoasă. A scos-o din dulap și a aruncat-o pe pat cu o mișcare elegantă a mâinii.

19:50. Chiar dacă era apanajul doamnelor, ura să antîrzie.

Uitându-se pe fereastră, a văzut o mașină închisă la culoare, strălucitoare chiar în fața hotelului. Un tânăr îmbrăcat în haine militare, care era probabil ofițerul, se sprijinea calm de mașină, fumând o țigară.

A făcut tot posibilul să-și evidențieze ochii cu un dermatograf și rimel, și și-a dat repede cu puțin în luciul pe buze. În timp ce încerca să-l distribuie uniform, trimițând săruturi în aer, și-a pus cerceii preferați, luptându-se să găsească găurile în urechi.

Trecuse ceva vreme de la ultima ieșire în oraș. Munca o purta în jurul lumii și nu avusese o relație stabilă cu cineva. Relațiile ei se încheiau, de obicei, după câteva luni. Și își ignorase dintotdeauna instinctul matern înscut pe care l-a simțit ca fată, iar cum, pe măsură ce se apropia de maturitatea biologică, devenea din ce în ce mai conștientă de acest lucru. Poate era timpul să aibă în vedere întemeierea unei familii.

Și-a alungat rapid gândul din minte. A alunecat în rochie, și-a pus singura pereche de pantofi cu toc pe care și-o adusese, și-a pulverizat cel mai bun parfum al ei de o parte și de alta a gâtului printr-o mișcare generoasă. Eșarfă de mătase și o geantă de mătăsă neagră, încăpătoare. Era gata. O ultimă privire în oglinda pătată de pe peretele de lângă ușa asigurată cu machiajul era impecabil. După o scurtă piruetă a părăsit camera cu o expresie satisfăcută.

După ce și-a revenit din uimirea provocată de vederea Elisei care ieșea din hotel arătând ca un model, tânărul ofițer și-a aruncat cea de a doua țigară pe care abia și-o aprinsese și s-a grăbit să deschidă portiera mașinii.

- Bună seara, doctore Hunter. Putem pleca? A întrebă el, ezitând.

- Bună seara, da, sunt gata, i-a răspuns ea arborând cel mai fermecător zâmbet al ei.

- Mulțumesc pentru drum, a adăugat ea, în timp ce se urca în mașină, și fiindcă rochia i se va ridica va dezvălui suficient din picioarele ei cât să-l facă pe soldat să se simtă inconfortabil.

I-a plăcut dintotdeauna să fie admirată.

Nava spațială Theos Alerta de proximitate

Sistemul OCOM a afișat rapid ceva în fața lui Azakis, un obiect ciudat al cărui contur nu era clar din cauza rezoluției slabe a senzorilor de distanță care îl reperaseră. Era evident că este în mișcare și că se îndreaptă spre ei. Sistemul alertei de proximitate estimase o probabilitate de impact de 96% între Theos și obiectul necunoscut, în cazul în care niciunul nu-și schimbă cursul.

Azakis s-a urcat grăbit în cel mai apropiat modul de transfer.

- Puntea, a tunat el scurt către sistemul automat de control.

Cinci secunde mai târziu, ușa s-a deschis cu un zgomot acolo, pe uriașul ecran central al camerei de control era afișată imaginea de focalizat a obiectului aflat pe un traseu de coliziune cu nava noastră.

- Ce naiba se întâmplă? N-ar trebui să dăm de meteori în zona asta, a exclamat el, uitându-se pe ecranul imens.

- Nu cred că e un meteorit.

- Dacă nu e un meteorit, atunci ce e? a continuat Petri, vizibil îngrijorat.

- Dacă nu ne schimbăm rapid cursul, vom afla pe pielea noastră, odată ce vom fi amprăntia pe toată puntea.

Petri a umblat la controlul navigației și a configurat o mică variație în traiectoria stabilită inițial.

În impact în 90 secunde, a anunțat vocea feminină și caldă a sistemului de alertă de proximitate, fără nicio emoție. Distanța față de obiect: 276.000 kilometri și scade.

- Petri, fă ceva! Fă-o repede! a strigat Azakis.

- Fac ceva, dar chestia asta se mișcă prea repede!

Probabilitatea estimată de impact, vizibilă pe ecranul din dreapta obiectului, scădea ușor. 90%, 86%, 82%.

- N-o să reușim, a optat Azakis.

- Prietene, nu s-a inventat încă obiectul misterios care să-mi distrugă nava, l-a liniștit Petri cu un zămbet răuticios.

Printr-o manevră rapidă care i-a dezechilibrat pe moment pe amândoi, Petri a inversat polaritatea celor două motoare Bousen. Nava s-a zdruncinat câteva momente. Numai complicatul sistem gravitațional artificial care a compensat instant această modificare a împiedicat echipajul să nu fie aruncat în peretele din față.

- Deșteaptă-mi care, i-a spus Azakis, lovindu-și prietenul peste spate. Dar cum o să oprim învârtirea?

Obiectele din jurul lor deja începuseră să se ridice și se învârtteau în jurul pereților.

- Stai puțin, a răspuns Petri care începuse să apăsă butoanele și manevra controalele.

- Trebuie doar... Stropi de sudoare i se scurgeau încet de pe frunte.

- Să deschidă! a continuat, în timp ce toate obiectele din jurul pereților continuau să se învârtă necontrolat. Până și ei doi începuseră să se ridice de pe podea. Sistemul gravitațional artificial nu mai reușea să compenseze imensa forță centrifugă care fusese generată. Deveneau din ce în ce mai ușori.

- Ecluză de golire trei! a strigat Petri în timp ce toate obiectele din cameră au căzut pe jos în același timp. Geamul greoi a lui Azakis a fost oprit de un coș de gunoi greu care l-a lovit între a treia și a patra coastă. Petri a căzut de la înălțimea la care survolase, pe pupitrul, aterizând într-o poziție nefirească și ridicolă.

Estimarea probabilității de impact scăzuse la 18% și continua să scadă rapid.

- E totul în ordine? a găfăit Azakis, încercând să ascundă durerea ce o resimțea în partea dreaptă.

- Da, da, sunt bine, a răspuns Petri, încercând să se ridice în picioare.

O clipă mai târziu, Azakis contacta echipajul care l-a informat că nu existau nici daune nici răni.

Manevra pe care tocmai o executaseră a deviat ușor Theos de la cursul său iar scăderea de presiune provocată de deschiderea porții a fost imediat contracarată de sistemul automat.

6%, 4%, 2%.

Distanța față de obiect: 60.000 km, a continuat vocea.

Amândoi și-au înut respirația, așteptând să ajungă la o distanță de 50.000 km, când s-ar fi activat senzorii de rază scurtă. Păreau a fi niște momente fără sfârșit.

Distanța față de obiect: 50.000 km. Senzori de rază scurtă activați. Imaginea din fața lor s-a focalizat rapid. Obiectul care apăruese pe ecran putea fi observat, având toate detaliile vizibile. Cei doi astronauți s-au uitat unul la altul, fiecare căutând pe figura celuilalt un răspuns.

- Incredibil! au exclamat ei la unison.

Nassiriya Restaurantul Masgouf

Colonelul Hudson se plimba agitat în susul și în josul holului din fața sălii principale a restaurantului. El verifica la fiecare minut ceasul pe care-l purta mereu pe încheietura mâinii stângi. Nu-l dădea jos nici când dormea. Era la fel de emoționat ca un adolescent la prima întâlnire.

Ca să-i treacă timpul, el a comandat un Martini cu gheață și o felie de lime. Barmanul cu mustață l-a privit pe sub sprâncenele stufoase în timp ce țergea alene un set de pahare cu picior.

Alcoolul era interzis în zilele islamice. În seara aceea, însă, se făcuse o excepție. Întregul restaurant fusese rezervat pentru ei doi. Imediat ce a încheiat conversația cu doctor Hunter, Colonelul a contactat proprietarul, solicitând în mod special felul de mâncare Masgouf, care dădea numele restaurantului. Din cauza dificultății de a obține ingredientul principal, el anume sturion, a vrut să se asigure că restaurantul putea face rost de el. Fiindcă are nevoie de cel puțin două ore pentru a fi pregătit, insistase să fie gătit în tihnă, pentru a un rezultat perfect.

Cum uniforma sa de camuflaj nu era potrivit pentru acea seară, a decis să-și scoată de la naftalină vechiul costum Valentino închis la culoare, pe care l-a combinat cu o cravată de mătase, în stil militar, cu dungi ale gri. Pantofii negri, lustruiți cum numai un soldat ține să aibă, erau, de asemenea, italienești. Ceasul militar nu se potrivea în niciun fel, dar nu ar fi renunțat la el sub nicio formă.

- Sunt pe drum. Vocea a pătrăcit dintr-un receptor, asemănător unui telefon mobil, pe care îl ținea în buzunarul de la piept. L-a oprit și s-a uitat pe fereastră.

Mașina mare și neagră a făcut o manevră de evitare a unei pungi mototolite luate de vânt care se rostogolea leneș pe stradă. Printr-o mișcare rapidă s-a apropiat și a oprit exact în fața intrării în restaurant. Eșoferul a așteptat ca praful stărnit de mașină să se așeze înainte de a coborî cu atenție din mașină. Semnalul de cale liberă a venit din casca ascunsă cu grijă în urechea lui dreaptă. S-a uitat cu atenție către toate pozițiile agreeate anterior, păcătoșii a fost sigur și-a identificat toți colegii soldați care, în echipament militar, urmau să asigure siguranța celor doi participanți la cina din acea seară.

Zona era sigură.

A deschis ușa din spate și a întins ușor mâna dreaptă pentru a-l ajuta pasagerul să coboare

Elisa i-a mulțumit soldatului și a ieșit elegant din mașină. S-a uitat în sus în timp ce inspira aerul proaspăt al serii, oprindu-se o clipă pentru a admira priveliștea splendidă pe care numai cerul înstelat al deșertului o putea oferi.

Colonelul a așteptat o clipă, incapabil să se decidă dacă să-și iasă înaintea împănare sau să aștepte să intre. În final a ales să rămână așezat, sperând că asta l-ar face pară mai puțin agitat. Apoi, cu o indiferență simulată, a mers spre bar, s-a urcat pe un scaun înalt, odihnindu-și cotul stâng pe suprafața de lemn închis, a sorbit ultima picătură a băuturii din pahar, privind cum schimburele limei cade în pahar.

Ușea s-a deschis cu un ușor scârțâit iar soldatul ofer s-a uitat împrejur verificând ca totul fie în ordine. Colonelul a aprobat ușor din cap, iar escorta a condus-o pe Elisa înăuntru, invitând-o să mergă înainte sa, cu un gest elegant al mâinii.

- Bună seara, doctore Hunter, a spus colonelul ridicându-se de pe scaun și așezându-se pe cel mai frumos zămbet al său.

Sper că drumul a fost plăcut.

- Bună seara, colonelule, a răspuns Elisa, așezându-se pe zămbet la fel de amabil. Foarte plăcut, mulțumesc. Oferul dumneavoastră a fost extrem de amabil.

- Poți pleca, mulțumesc, i-a spus el oferului pe un ton autoritar. După un salut militar, tăcerea s-a întors pe călcăie și a dispărut în noapte.

- Vă pot oferi un aperitiv, profesore? A întrebă colonelul, chemând barmanul mustacios printr-o mișcare a mâinii.

- Orice beți și dumneavoastră, a răspuns Elisa fără să ezite, arătându-se spre paharul de martini pe care colonelul îl avea încă în mână. Apoi a adăugat:

- Vă rog, spune-mi Elisa, colonelule. Prefer așea.

- Sigur că da. Mi spune Jack. Colonelele este pentru soldații mei.

A început bine, s-a gândit colonelul.

Barmanul a turnat al doilea martini și l-a întins nou sositei. Ridicându-l, l-a ciocnit cu cel al colonelului.

- Noroc, a zis ea pe un ton vesel, luând o înghițitură.

- Trebuie să-ți spun că arăși splendid în seara aceasta, Elisa, a spus colonelul, trecându-și rapid privirea peste invitata sa.

- Ei bine, nici tu nu arăși rău. O avea uniforma farmecul ei, dar te prefer așea, a spus ea, cu un zămbet drăcos și înclinându-și capul într-o parte.

Cumva jenat, Jack și-a îndreptat atenția către conținutul paharului din mână sa. S-a uitat la el o vreme, apoi a dat peste cap întregul conținut dintr-o înghițitură.

- Mergem la masa noastră?

- O idee bună, a exclamat Elisa. Sunt ruptă de foame.

- Am comandat specialitatea casei. Sper să-ți placă.

- Nu-mi spune că i-ai convins să gătească Masgouf! A întrebă ea, uimită, mărindu-și frumozii ei ochi verzi cât de mult a putut. E aproape imposibil să găsești sturion în perioada asta a anului.

- Doar ce-i mai bun pentru așea un oaspete, a spus colonelul cu îngămfare, văzându că alegerea sa fusese apreciată. Și-a întins politicos mână dreaptă și a invitat-o să-l urmeze. Având încă un zămbet răutăcios, l-a lăsat să o conducă spre masă.

Sala era decorată în stilul tipic regiunii. Lumina era caldă și diminuată iar draperiile enorme care veneau din tavan acopereau aproape în întregime pereții. Un covor imens cu elemente grafice Eslimi Toranjdar acoperea practic întreaga podea, iar altele, mai mici, fuseser plasate în colțurile încăperii, pentru a încadra ansamblul. Evident, conform tradiției, masa ar fi trebuit servită așezându-se fiind pe canapea, având perne confortabile pe podea, dar fiind un vestic tipic, colonelul a preferat o masă mai normală. Chiar și aceasta fusese aranjată cu atenție, culorile alese pentru fața de masă potrivitându-se perfect cu restul clădirii. Muzica de fundal, în care o Darbuka⁹ cu un ritm Maqsum¹⁰ acompania o melodie Oud¹¹, umplea încăperea.

O seară perfectă.

Un chelner înalt și slab buș s-a apropiat politicos de ei, și, cu o plecăciune, i-a invitat să ia loc. Colonelul a lăsat-o pe Elisa să se așeze prima, în timp ce el se concentra pe aranjarea scaunului său, apoi s-a așezat în fața ei, având grijă să nu-i intre cravata în farfurie.

- Locul acesta este foarte drăguț, a spus Elisa, uitându-se în jurul ei.
- Mulțumesc, spuse colonelul. Trebuie să recunosc că eram puțin îngrijorat că nu îți va plăcea. Dar apoi mi-am amintit de pasiunea ta pentru zona aceasta și m-am gândit că ar fi cea mai bună alegere.
- Ai presupus corect, a spus Elisa, dezvoltându-se din nou, frumosul zâmbet. Chelnerul a desfăcut o sticlă de champagne, și în timp ce le umplea cupele, un altul a sosit, aducând o tavă.
- Aș dori să încerc și niște Most-o-bademjun¹² ?
- Cei doi participau la cină și s-au uitat unul la altul cu încredințare. Ridicându-și paharele au toastat o dată.
- Într-o masă închisă la culoare, aflată la aproximativ o sută de metri depărtare, două persoane manevrau un sistem complicat de supraveghere.
- Ai văzut cum o răsfăță colonelul pe tipa aia? a spus cu un râșnet cel de pe scaunul oferului, care era vizibil mai plin. Mesteca un sandwich enorm și umplea burta și pantalonii de firimituri.
- O idee genială să introducem un transmisor în cerceul profesorului, a răspuns celălalt, mult mai slab, cu ochi mari, închinându-se la culoare, în timp ce sorbea cafea dintr-un pahar mare, de hârtie maro. Auzim tot ce vorbesc de aici.
- Asigură-te că nu o dai în bară și înregistrează totul, a bombănit celălalt, altfel o să ne pună să măncăm cerceii în micul dejun.
- Stai liniștit. Sunt familiarizat cu echipamente de genul ăsta. Nu vom rata nici măcar o oportunitate.
- Trebuie să aflăm exact ce a descoperit doamna asta, a adăugat cel mai plin. Eșeful a investit o grmadă de bani pentru a urmări cercetarea asta în secret.
- Cu siguranță nu va fi ușor cu toată securitatea pe care a instalat-o colonelul. Bărbatul mai slab s-a uitat spre cer ca și când ar fi într-un vis, apoi a adăugat:
- Dacă mi-ar da și numai o parte din banii ăia, aș fi undeva sub un palmier în Cuba, și singura mea grijă ar fi dacă să comand o Margarita sau o Pina Colada.
- Și poate câteva fete în bikini care să te dea cu cremă, a spus cel mai plin, izbucnind în râș, și dădând pe jos firimiturile de pe burta care se mișca în sus și jos.
- Aperitivul ăsta e delicios. Vocea profesorului era ușor distorsionată de micul amplificator din panou.
- Trebuie să recunosc că nu mi-am imaginat că exteriorul acela dur, militar, ascundea un bărbat așa de sofisticat.
- Mulțumesc, Elisa. Nici eu nu aș fi zis că un academician cu o calificare atât de înaltă, poate fi pe cât de frumoasă, și prietenoasă și încredințată, a spus colonelul, a cărui voce era cumva distorsionată, dar ușor mai scuzată.
- Ascultă-i numai cum flirtează, a exclamat bărbatul cel gras de pe scaunul oferului. Fac pariu că ajung în pat.
- Nu-s la fel de sigur, a spus celălalt. Doctorul nostru este în mod evident o femeie inteligentă, și nu cred că o cină și un compliment ieftin sunt de ajuns pentru a-i cădea în brațe.
- Fac pariu cu tine pe zece dolari că o fac în seara asta, a spus cel gras, întinzând mâna către colegul său.
- Bine, mă prind, a găgărit celălalt, străngând mâna mare care-i era oferită.
- Nava spațială Theosâ# Obiectul misterios
- Obiectul care se materializase în fața celor doi călători uimiți nu semăna cu nimic din ceea ce natura ar fi putut crea vreodată, în ciuda infinitei sale imaginații. Avea aspectul unei flori metalice cu trei petale lungi, fără tulpină, și un pistil central, ușor conic. Partea

din spate a pistilului avea forma unei prisme hexagonale, a cărei bază era ușor mai mare decât cea a conului aflat în partea opusă, care servea drept suport pentru întreaga structură. Petalele rectangulare se extindeau din cele trei părți aflate la distanțe egale ale hexagonului, cu o lungime de cel puțin patru ori mai mare decât a bazei.

- Seamănă cu un fel de moară veche. Asemănătoare celor folosite în preeriile din est, acum câteva secole, a spus Petri, făcându-și ia ochii de pe obiectul afișat pe ecranul mare.

Azakis a simțit un fior pe spate. Își-a adus aminte de niște prototipuri vechi pe care Bătrânii i-au sugerat să le studieze înainte de plecare.

- Trebuie să fie o sondă spațială, a concluzionat el. Am văzut câteva din astea, cu aproximativ același aspect în vechile arhive GCS, a continuat el, grăbindu-se să extragă cât mai multe informații din N^COM, referitoare la obiect.

- O sondă spațială? A întrebat Petri, întorcându-se uimit către partenerul său de drum. Își când se presupune că am lansat-o?

- Nu cred că e a noastră.

- Nu e a noastră? Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu a fost nici construită nici lansată de locuitorii plantei Nibiru.

Expresia lui Petri devenea din ce în ce mai uimită.

- Ce vrei să spui? Nu-mi spune că îți tu crezi aberațiile astea cu extraterestri?

- Ce îți e și pe planeta noastră nu s-a construit așa ceva. Am verificat arhivele GCS și nimic nu corespunde obiectului din fața noastră. Nici măcar printre planurile pentru proiectele care nu au vreodată create,

- E imposibil, a strigat Petri. N^COM-ul ăla al tău cred că e dereglat. Mai verifică o dată.

- ămi pare rău, Petri. Am verificat deja de două ori și sunt perfect sigur că nu e munca noastră.

Sistemul de vizualizare pe distanță scurtă a generat o imagine tri-dimensională a obiectului, reconstruind meticolos fiecare detaliu. Holograma a plutit în centrul camerei de comandă, suspendată la jumătate de metru deasupra podelei.

Petri a început să rotească ușor, cu o mișcare a mâinii drepte, examinând cu atenție fiecare detaliu.

- Pare să fie realizat dintr-un fel de aliaj metalic cu densitate scăzută, a remarcat el, pe un ton mult mai tehnic decât cel adoptat cu câteva clipe înainte când fusese copleșit de uimire.

- Motoarele par a fi alimentate de cele trei petale. Par să fi fost acoperite cu un fel de material sensibil la lumină.

Începuse într-un final să umble la sistemele de control.

- Cred că pistilul este un fel de antena radio, și sunt sigur că prisma hexagonală este încreierul întregului ansamblu.

Petri mișca holograma din ce în ce mai repede, învățând-o în toate direcțiile. S-a oprit dintr-o dată și a strigat :

- Uite-te aici. Ce crezi că este? A întrebat el, mărind o mica zonă.

Azakis s-a apropiat cât de mult a putut.

- Par a fi simboluri.

- Așa spune că sunt două simboluri, l-a corectat Petri, sau, și mai bine, un desen și patru simboluri apropiate.

Azakis căuta în continuare în N^COM, încercând să găsească ceva în GCS. Cu toate acestea, nu era absolut nimic care să se potrivească obiectului aflat în fața lor.

Desenul reprezenta un dreptunghi compus din cincisprezece linii orizontale roșii și albe. În colțul din partea stângă sus, era un alt dreptunghi cu cincizeci și două de stele albe în cinci coloane. La dreapta erau patru simboluri:

JUNO

- Pare un fel de scriere, a ghicit Azakis. Poate simbolurile reprezintă numele celor care au creat sonda.

- Sau poate Acela e numele ei, l-a contrazis Petri. Sonda se numea JUNO, iar acel dreptunghi colorat este simbolul creatorilor săi.

- Orice ar fi, nu a fost făcut de noi, a conchis Azakis. Crezi că e posibil să existe vreo formă de viață în jurul nostru?

- Mă întreb. Nu ceva ce cunoaștem, cel puțin. Singurul loc în care ar putea fi cineva este capsula din spate, este aceea e prea mica pentru a găzdui o ființă.

Chiar în timp ce vorbea, Petri deja începuse să scaneze sonda, căutând semne de viață în jurul ei. După câteva momente, o serie de simboluri au apărut pe ecran, și a încercat repede să le traducă pentru prietenul său.

- Senzorii nu au detectat niciun semn de viață în jurul nostru. Nu pare să fie nicio armă, de asemenea. Dintr-o analiză preliminară, așa spune că este un fel de navă iscodă, care explorează partea mediană a sistemului solar, în căutarea a cine este ce.

- Posibil, a fost de acord Azakis. Dar întrebarea care trebuie să ne-o punem este: Cine a trimis-o?

- Păi, dacă excludem prezența extraterestrilor misterioși, așa spune că singurii capabili să construiască așa ceva, ar fi vechii noștri prieteni terestri.

- Ce vrei să spui? Ultima dată când am plecat, călătoream pe cai. Cum ar fi putut ajunge la un asemenea nivel de dezvoltare într-o perioadă așa de scurtă? Să trimiți o sondă prin spațiu, nu-i puțin în lucru.

- Perioadă scurtă? a spus Petri, uitându-se fix în ochii lui. Nu uita că, pentru ei, au trecut 3600 de ani de atunci. Dat fiind faptul că durata lor medie de viață este cincizeci, maxim zece ani, au trecut cel puțin zece de generații. Poate au devenit mai inteligenți decât ne-am imaginat.

- Este probabil din cauza asta erau bătrâni atunci de înaintea de misiunea asta. Se așteptau la asta, sau aveau mare vedere posibilitatea.

- Păi ar fi putut să ne spună ceva nou. Numai când chestia asta aproape am făcut un atac de cord.

- E doar o speculație, a spus Azakis, frecându-și bărbia cu degetul mare și arătătorul, dar pare să aibă sens. O să încerc să-i contactez pe bătrâni. Să văd dacă pot obține mai multe informații de la ei, asta dacă le dăm ei. Într-un timp, încearcă să afli cât mai multe despre chestia asta. Analizează-i cursul curent, viteza, masa etc etc și încearcă să faci niște predicții privind destinația, când a plecat și orice date a înregistrat. Vreau să știu cât mai multe despre ce ne așteaptă acolo.

- Bine, Zak, a spus Petri, în timp ce holograme colorate cu un număr infinit de numere și formule pluteau în jurul lui.

- Este nu uita să analizezi partea pe care ai identificat-o ca fiind antena. Dacă este ceea ce spui, va putea transmite și recepționa. N-o să fiu prea fericit să aflăm în timp ce noi am fost deja comunicat celor care au trimis sonda.

Spunând acestea, Azakis s-a îndreptat spre cabina sa H^{COM}, singurul loc de pe navă echipat pentru comunicații la distanță mare. Se afla între porțile optprezece și nouăsprezece ale modulelor interne de transfer. Ușa s-a deschis cu un zgomot și iar Azakis s-a strecurat în cabina îngustă.

Dumnezeu este de ce au făcut-o așa de mică și s-a întors el, încercând să se așeze în locul la fel de îngust, care se cobora automat. Poate nu doreau să folosim prea des...

În timp ce se așeză în spatele lui, a început să dea o serie de comenzi panoului din față sa. A durat câteva secunde până la stabilizarea semnalului. Dintr-o dată,

pe afișajul holografic asemănător celui din camera sa, s-a conturat figura ridată a superiorului Bătrânilor.

- Azakis, a spus bătrânul, zăcbind Ți ridicând o mână osoasă Țn semn de salut. Ce te face să suni un biet bătrân cu asemenea urgență?

Nu a reușit niciodată să afle vârstă exactă a superiorului său. Nimicului nu-i era permis cunoașterea unei asemenea informații sensibile despre Bătrâni. Era clar că fuseseră martorii multor rotații Țn jurul soarelui. Cu toate acestea, ochii săi se mișcau neconștient cu mai multă vitalitate chiar decât a sa.

- Am intrat Țn contact cu ceva surprinzător, cel puțin pentru noi, a început Azakis, făcând prea multă introducere, uitându-se fix Țn ochii interlocutorului. Aproape ne-am ciocnit cu un obiect neidentificat, a continuat el, studiind expresia figurii Bătrânului.

- Un obiect? Spune-mi mai multe, băiete.

- Petri Țl analizează Țncă, dar credem că e posibil să fie un fel de sondă, Ți suntem siguri că nu este a noastră. Ochii Bătrânului s-au mîșrit. Până Ți el părea surprins.

Am găsit niște simboluri caudate gravate pe cărnă Țntr-o limbă pe care nu o cunoaștem, a adăugat el. Vă trimit toate informațiile.

Pentru o clipă, Bătrânul a părut absent. Folosindu-Ți OCOM a analizat fluxul de informații care transmis.

După câteva clipe lungi, Ți-a Țntors privirea spre Azakis. Țn cele din urmă, pe un ton lipsit de emoție, a spus:

- Voi convoca o Țntălnire de urgență a Consiliului Bătrânilor. Totul Țmi indică faptul că deducțiile voastre inițiale sunt corecte. Dacă este așa, va trebui să ne revizuiam planurile Țn cel mai scurt timp.

- Voi aștepta instrucțiuni, Ți spunând aceasta, Azakis a Țntrerupt comunicarea.

Nasiriyya ### Cina

Colonelul Ți Elisa goleau deja al treilea pahar de Țampanie, iar atmosfera dintre ei devenise Țn mod clar mult mai relaxată.

- Sincer, Jack, Masgouf- ul Țsta este delicios. Nu o să reușesc să mă nănc tot. E o porție imensă.

- Da, chiar este extraordinar. Ar trebui să complimentăm bucătarul.

- Poate ar trebui să mă săsătoresc cu el, ca să poată găti pentru mine, a spus Elisa răzând poate prea tare. Alcoolul Ți făcea deja efectul.

- Nu. Va trebui să aștepte la rând. Eu am fost primul. Riscase o glumă, sperând să nu fi fost prea deplasată. Elisa s-a prefăcut să nu observe Ți a continuat să ronșăie sturionul.

- Ți chiar nu ești căsătorit?

- Nu. Nu am avut timp pentru asta.

- Ce scuză tristă, a răspuns ea, aruncându-i o privire Țmecheră.

- Ei bine, am fost foarte aproape o dată, dar viața de armată nu se împacă prea bine cu căsătoria. Ți tu? a adăugat el, deviind de la un subiect care era Țncă dureros pentru el. Ai fost căsătorită vreodată?

- Glumești? Cine ar suporta o femeie care-Ți petrece majoritatea timpului umblând Țn jurul lumii, săpând ca o cărtică sub pământ Ți căreia Ți face plăcere să păngărească morminte vechi de mii de ani?

- Am Țnereles, a spus Jack, zăcbind cu amărăciune. E evident că nu ești făcută pentru căsătorie. Ți, ridicând paharul, a rostit un melancolic ### cîntec nostru ##.

Chelnerul a sosit aducând câteva Samoons¹³ proaspăt scoase din cuptor, Țntrerupând, din fericire, acel moment de tristețe.

Recunoscător pentru această întrerupere, Jack a încercat să-și alunge rapid câteva amintiri care-i veniseră brusc în minte. Erau povești deja îngropate. În acest moment, era în compania unei femei frumoase, și trebuia să fie atent la ea. Nu era o treabă prea dificilă.

Muzica ambientală era numai bună. În lumina celor trei lumănișori amplasate în centrul mesei, Elisa arăta splendid. Părul ei avea accente aurii și arămii iar pielea ei fină era bronzată de soare. Ochii pătrunzători erau de un verde profund. Folosindu-se de buzele moi încerca să tragă o bucată de sturionde pe osul pe care îl ținea între degete. Incredibil de sexy.

Elisa nu avea de gând să lase să-și scape momentul de slăbiciune al colonelului. A pus osul pe marginea farfuriei și și-a lins sosul de pe degete cu o nonșalanță aparentă. Coborând și capul, s-a uitat al el cu atâta intensitate încât Jack simțea că-i zboară inima din piept și-i aterizează pe farfurie.

Dându-și seama că nu mai deținea controlul situației, colonelul a încercat să-și revină. Nu mai avea vârstă la care să se poarte ca un băiețandru lovit de amor, dar era ceva incredibil de atrăgător la ea.

Inspirând adânc, și-a ținut fața cu mâștile și a încercat să spună:

- Crezi că reușim să terminăm și ultima bucată?

Ea a zămbit, a luat cu delicatețe ultima bucată de sturion și, aplecându-se, a dus-o spre gura lui. În acea poziție, decolteul rochiei s-a deplasat ușor, dezvăluindu-i săcniile generoase. Jack, vizibil jenat, a luat numai o îmbucătură. Nu a reușit, însă, să evite atingerea buzelor lui de către degetele ei. Și-a dat seama că este tot mai emoționat. Elisa se juca cu el precum o pisică o face cu un șoarece iar Jack nu reușea să se apere.

Apoi, luând aerul unei fete inocente, s-a reșezat în scaun ca și când nu s-ar fi întorsplătat nimic și i-a făcut un semn chelnerului înalt și slab, care a sosit imediat.

- Cred că e timpul pentru niște ceai de nucșoară. Ce spui, Jack?

Încercând să-și revină din incidental anterior, a bălăbăcit ceva:

- Ăăăă, da. Sigur. Îndreptându-și sacoul, a încercat să adopte un ton mai relaxat, adăugând:

- Mi se pare că este bun pentru digestie.

Și-a dat seamă că spusese ceva ridicol, dar nu-i venise altceva în minte pe moment.

- Totul este foarte drăguț, Jack. A fost o seară plăcută. Dar să nu uităm motivul pentru care ne-am întâlnit. Trebuie să-și arăt ceva, nu?

În acele momente, colonelul se găzdea la orice numai la muncă nu. Dar avea dreptate, totuși. Miza era mult mai importantă decât un flirt prostesc. Adevărul este, însă, că nu i se părea prostesc deloc acel flirt.

- Desigur, a spus el, încercând să-și recupereze expresia autoritară. Abia aștept să aflu ce ai descoperit.

În acel moment, bărbatul cel gras din masă, care ascultase totul, a strigat:

- Ce ticăloasă! Toate femeile-s la fel. Întâți te lasă să crezi că îți dau luna de cer, și după aia te lasă baltă ca și când nu s-ar fi întorsplătat nimic.

- Cred că ăia zece dolari ai tăi se vor odihni curând în buzunarul meu, a spus tipul mai slab, urmându-și comentariul de un răș sănătos.

- Sincer să fiu, puțin mi pasă cine ajunge în pat cu profesorul. Nu uita că suntem aici numai ca să aflăm ce este. În timp ce încerca să-și găsească o poziție mai confortabilă în scaun, din cauza unei dureri de spate care-l încerca, a adăugat:

- Ar fi trebuit să găsim o modalitate de a plasa o camera în blestematul de restaurant.

- Da, eventual chiar sub masa. Așa am fi avut o priveliște a coapselor ei.

- Ce idiot! Care țâmpit te-a ales pentru misiunea asta?

- E#efuâ##, amice. E#i te-aE# sfÄ#tui sÄ# nu-l insulE#i. E#tie multe despre dispozitivele de ascultare E#i este posibil sÄ# fi montat microfoane E#i Ä#n maE#ina asta.

Tipul cel mare s-a cutremurat. Pentru o clipÄ#, a crezut cÄ# i s-a oprit inima. Voia sÄ#-E#i construiascÄ# o carierÄ#, iar insultarea superiorului sÄ#u direct nu era chiar cea mai inspiratÄ# miE#care Ä#n acest sens.

- TerminÄ# cu tÄ#mpeniile, a spus el, Ä#ncercÄ#nd sÄ# parÄ# serios E#i profesional. ConcentreazÄ#-te sÄ# terminÄ#m treaba E#i hai sÄ# ne Ä#ntoarcem la bazÄ# cu ceva concret. ZicÄ#nd acestea, se uita Ä#n noaptea adÄ#ncÄ#, Ä#ntr-un punct fix nedefinit prin parbrizul uE#or aburit al maE#inii.

Elisa E#i-a scos mult-iubitul calculator din geantÄ#. L-a aE#ezat pe masa E#i a Ä#nceput sÄ# deruleze printre poze. Colonelul, a cÄ#rui curiozitate fusese trezitÄ#, a Ä#ncercat sÄ# se concentreze pe ceva, dar nu-i permiteau unghiurile. GÄ#sind ceea ce cÄ#uta, s-a ridicat E#i a s-a mutat lÄ#ngÄ# el.

- Acum, zise ea, fÄ#-te confortabil, e o poveste lungÄ#. O sÄ# Ä#ncerc sÄ# o rezum cÄ# çt de mult posibil.

DerulÄ#nd rapid Ä#n josul ecranului, a gÄ#sit o pozÄ# cu o tabletÄ# gravatÄ# cu desene ciudate E#i scrieri cuneiforme.

- Aceasta este o pozÄ# a uneia dintre tablele gÄ#site Ä#n mormÄ#ntul regelui Baldwin al II-lea al Ierusalimului, a continuat Elisa. Se crede cÄ# este primul care ar fi deschis PeE#tera Macpela, cunoscutÄ# E#i ca PeE#tera Patriarhilor, Ä#n 1119. Acolo se crede cÄ# ar fi Ä#ngropaE#i Abraham E#i fiii sÄ#i Isac E#i Iacob. Aceste morminte subterane au fost descoperite sub clÄ#direa cunoscutÄ# azi ca E#i Moscheea, sau Sanctuarul lui Abraham Ä#n Hebron, pe Malul Vestic. AjunsÄ# aici, i-a arÄ#tat o pozÄ# cu moscheea.

- Ä#n interiorul acestor morminte, pe lÄ#ngÄ# multe alte lucruri, regele a gÄ#sit un set de table care ar fi aparE#inut lui Abraham. Se crede chiar cÄ# reprezintÄ# un fel de jurnal E#inut de acesta, Ä#n care Ä#nregistra cele mai importante evenimente ale vieE#ii sale.

- ObservaE#iile sale de cÄ#lÄ#torie, a sugerat Jack, sperÄ#nd sÄ# facÄ# o impresie bunÄ#.

- Ä#ntr-un fel, da. Pentru cineva care a trÄ#it Ä#n acea perioadÄ# istoricÄ#, a scris destul de mult Ä#n timpul cÄ#lÄ#toriilor sale.

A derulat la o altÄ# pozÄ# E#i a continuat explicaE#iile. Cei mai mari experE#i Ä#n limbaj E#i reprezentÄ#ri grafice ai timpurilor noastre au Ä#ncercat sÄ# traducÄ# scrierile de pe tablete. Evident, pÄ#rerile sunt Ä#mpÄ#rE#ite referitor la anumite aspecte, dar toE#i sunt de acord cÄ# asta â## a continuat ea, mÄ#rind detaliul unei poze- poate fi interpretat ca â##vasâ##, sau â##cupa zeilorâ##. UrmeazÄ# apoi cuvintele â##Ä#nmormÄ#ntareâ##, â##secretâ## E#i â##protecE#ieâ## care sunt, de asemenea, clare.

Jack Ä#ncepea sÄ# fie uE#or confuz, dar continua sÄ# dea din cap aprobator, pentru a o convinge pe Elisa cÄ# Ä#nE#elegea totul perfect. Ea s-a uitat o clipÄ# la el apoi a continuat.

- Pe de altÄ# parte, acest simbol â## adaugÄ# ea, ajustÄ#nd ecranul pentru a face imaginea cÄ#t mai clarÄ# cu putinE#Ä#, ar reprezenta, dupÄ# pÄ#rerea unora, un mormÄ#nt, mormÄ#ntul unui zeu. Ä#n timp ce partea aceasta descrie cel mai probabil pe unul dintre zei avertizÄ#nd sau chiar ameninE#Ä#nd oamenii adunaE#i Ä#n jurul lui.

Colonelul, parE#ial din cauza alcoolului, parE#ial din cauza parfumului puternic al Elisei, E#i poate, parE#ial din cauzÄ# cÄ# era pierdut Ä#n ochii ei, nu mai era atent la ceea ce spunea. Cu toate acestea, continua sÄ# dea din cap, ca E#i cum totul era foarte clar.

- Altfel spus, a zis Elisa, care a observat cÄ# Jack devenea din ce Ä#n ce mai uimit, experE#ii au interpretat conE#inutul acestei tablete ca fiind o descriere a unui eveniment confirmat cÄ# ar fi avut loc Ä#n perioada lui, pe care presupusul zeu, sau generic vorbind, zeii, le-ar fi ascuns sau Ä#ngropat lÄ#ngÄ# unul dintre morminte. Era ceva de foarte mare valoare, cel puE#in pentru ei.

- Pare a#ea, o concluzie cumva sub #n#eleas#, a spus Jack, #ncerc#nd s# aib# ceva de spus asupra chestiunii. S# spui c# un obiect valoros a fost #ngropat l#ng# morm#ntul zeilor. Nu e ca #i cum ar fi oferit coordonate GPS. Poate face referire la orice, oriunde.

- Ai dreptate, dar toate inscrip#iile, mai ales cele care dat#nd de at#t de demult, trebuie s# treac# printr-un proces de interpretare #i punere #n context. Asta este treaba exper#ilor. #i eu sunt unul dintre ei, apropo. #n timp ce spunea asta, se pref#cea c# este un model care poza pentru aparatele ziari#tilor.

- Bine, bine. #tiu c#t e#ti de inteligent#. Dar acum, #ncearc# te rog s# clarifici asta #i pentru noi, muritorii de r#nd.

Redevenind serioas#, Elisa a continuat:

- #n esen##, #n urma analizei #i compar#rii diverselor descoperiri istorice, inclusiv fapte, legende, zvonuri #i a#ea mai departe, marile min#i ale lumii au ajuns la concluzia c# exist# un s#mbure de adev#r #n aceast# reconstruc#ie. #n baza acestei concluzii, au mobilizat arheologi din toat# lumea #n c#utarea misteriosului obiect.

- Care este #ns# amestecul ELSAD #n toat# povestea asta? Colonelul #ncepea s#-#i recapete func#iile intelectuale. Mi-au spus c# aceast# cercetare are drept scop recuperarea unor artefacte extraterestre imaginare.

- #i poate c# a#ea este, i-a r#spuns Elisa. Credin#a cea mai r#sp#ndit# acum, este c# ace#ti #zei##, care #n timpuri str#vechi umblau pe P#m#nt, nu erau altceva dec#t umanoizi de pe o planet# aflat# #n afara sistemului nostru solar. Datorit# superiorit#ii tehnologice, mai ales #n medicin# #i #tiin##, este foarte posibil s# fi fost confunda#i cu ni#te zeit#i capabile s# #nf#ptuiasc# miracole.

- #n#eleg, a #nterupt-o Jack. Dac# ar fi s# cobor dintr-un elicopter de lupt# Apache #n mijlocul Amazonului #i a# #ncepe s# lansez rachete, a# putea fi #i eu confundat cu un zeu nervos.

- Acesta este #i efectul pe care ei l-ar fi avut asupra oamenilor acelor vremuri. Sunt unii care cred chiar c# ace#ti extratere#tri ar fi implantat o s#m#n# de inteligen# #n Homo Erectus, transform#ndu-i astfel, #n doar c#teva mii de ani, #n ceea numim azi Homo sapiens sapiens.

Elisa s-a uitat cu aten#ie la colonel, a c#rui expresie era una de uimire, #i a decis s# dea o lovitur# sub centur#.

- Ca s# fiu sincer#, m-a# fi a#teptat ca, fiind persoana responsabil# de misiune, s# fii mai bine informat.

- #i eu a# fi crezut asta, a izbucnit Jack. Evident, persoanele cu autoritate urmeaz# o filozofie de tipul ##cu c#t se spune mai pu#in cu at#t mai bine##. Furia #ncepea s# ia locul fostei atitudini siropoase.

Sim#ind asta, Elisa #i-a pus calculatorul pe masa #i #i-a apropiat at#t de mult fa#ea de cea a colonelului, #nc#t acesta #i-a #inut respira#ia pre# de o secund#, crez#nd c# inten#ia ei este s#-l s#rute.

- #i acum, partea cea mai bun#, a spus ea.

#ntorc#ndu-se la locul ei cu o mi#care rapid#, i-a ar#tat o alt# poz#.

- #n timp ce majoritatea s-a aruncat #n c#utarea faimosului ##morm#nt al zeilor##, merg#nd s# scoceasc# piramidele Egiptului, morminte ale zeilor prin excelen##, eu am o interpretare diferit# a gravurilor de pe tablet#, pe care o cred cea corect#. Uit#-te la asta, i-a spus ea, ar#t#ndu-i o imagine care #nf#i#ea un text conform propriei interpret#ri.

Cei doi amici care ascultau conversa#ia participan#ilor la cin# ar fi dat orice s# poat# vedea pozele care-i erau ar#tate colonelului.

- La naiba, a strigat cel gras. Trebuie s# punem m#na pe dis- pozitivul #la mobil.

- SĂ# sperĂ#m cĂ# mĂ#car unul dintre ei citeÈ#te cu voce tare, a rĂ#spuns partenerul mai slab.
- SĂ# sperĂ#m cĂ# se va termina Ă#n curĂ#nd â##cina asta romanticĂ#â##. M-am sĂ#turat sĂ# stau afarĂ# pe Ă#ntuneric, È#i, Ă#n plus, sunt rupt de foame.
- Rupt de foame ? Cum adicĂ# ? Tocmai ce mi-ai mĂ#ncat porÈ#ia de sandviÈ#uri.
- Nu pe toatĂ#, amice. A mai rĂ#mas unul È#i am de gĂ#nd sĂ#-l Ă#nfulec. Foarte Ă#ncrezĂ#tor, s-a Ă#ntors sĂ#-l scoatĂ# din pungă de pe scaunul din spate. RĂ#sucindu-se Ă#nsĂ#, genunchiul sĂ#u a atins butonul de pornire al sistemului de Ă#nregistrare, care a scos un sunet slab È#i apoi s-a oprit.
- Idiotule! Vrei sĂ# atragi atenÈ#ia asupra noastră#? Tipul mai slab s-a grĂ#bit sĂ# re-porneascĂ# instrumentul.
- Acum va trebui sĂ# re-pornesc sistemul È#i asta va dura cel puÈ#in un minut. RoagĂ#-te sĂ# nu spunĂ# ceva important, altfel Ă#È#i trimit fundul Ă#sta mare Ă#n Golful Persic!
- Scuze, a zis tipul cel gras cu o voce Ă#nceatĂ#.
- Cred cĂ# e timpul sĂ# te apuci de o curĂ# de slĂ#bire.
- â##Zei au Ă#ngropat recipientul cu preÈ#iosul conÈ#inut Ă#n partea de sud a templului, poruncindu-le oamenilor sĂ# nu se atingĂ# de el pĂ#nĂ# la Ă#ntoarcerea lor, de teama unei calamitĂ#È#i teribile care s-ar abate altfel asupra popoarelor. Patru gardieni strĂ#lucitori au fost poziÈ#ionaÈ#i acolo pentru a apĂ#ra locul.â##
- Asta este traducerea mea, a spus Elisa cu mĂ#ndrie: dupĂ# pĂ#rerea mea, numele corect pentru asta nu e â##mormĂ#ntâ## ci â##templuâ##, iar Ziqqurat din Ur, unde a avut loc cercetarea mea, nu este altceva decĂ#t un templu dedicat zeilor. ExistĂ# cu siguranÈ#Ă# mai multe Ziqqurat Ă#n zona aceasta, dar niciuna dintre ele nu este atĂ#t de aproape de casa care a aparÈ#inut persoanei care se presupune cĂ# este cea care a gravat tabletele: dragul nostru Abraham.
- Foarte interesant. Colonelul cerceta textul. Locul pe care toatĂ# lumea l-a identificat ca fiind â##Casa lui Abrahamâ## se aflĂ# la numai cĂ#teva sute de metri de templu.
- De asemenea, a continuat Elisa, dacĂ# aceste fiinÈ#e erau Ă#ntr-adevĂ#r extraterÈ#tri, imagineazĂ#-È#i cĂ#t de valoros ar putea fi acest â#vasâ## pentru armatĂ#. Poate chiar mai important ca â##preÈ#iosul conÈ#inutâ##.
- Jack a rĂ#mas gĂ#nditor o vreme, apoi a rĂ#spuns:
- Acesta explicĂ# interesul ELSAD Ă#n asta. Recipientul Ă#ngropat ar putea fi mai mult decĂ#t un recipient din lut.
- Bravo! È#i acum, momentul adevĂ#rului, a spus Elisa teatral.
- Doamnelor È#i domnilor, vĂ# prezint descoperirea de azi dimineaÈ#Ă#.
- A atins ecranul È#i a apĂ#rut o nouĂ# pozĂ#.
- Dar e acelaÈ#i simbol ca È#i cel de pe tabletĂ#, a exclamat Jack.
- Exact. Dar am fĂ#cut poza asta abia azi, a rĂ#spuns Elisa, simÈ#indu-se tare mĂ#ndrĂ# de sine. Se pare cĂ# Abraham a folosit acelaÈ#i simbol pentru reprezentarea â##zeilorâ## pe care l-au folosit È#i sumerienii: o stea cu douĂ#sprezece planete Ă#n jurul ei È#i, Ă#ntĂ#mplĂ#tor, este acelaÈ#i pe care l-am gĂ#sit gravat pe capacul â##recipientuluiâ## pe care suntem pe cale sĂ#-l dezgropĂ#m.
- E posibil sĂ# nu Ă#nsemne nimic, a spus Jack. Poate e doar o coincidenÈ#Ă#. Simbolul Ă#la poate avea o mie de semnificaÈ#ii.
- AÈ#a crezi? Ce zici de Ă#sta? Ce crezi cĂ# este ? a Ă#ntrebat ea, arĂ#tĂ#ndu-i o ultimĂ# pozĂ#.
- Am fĂ#cut poza asta din afara recipientului, folosind echipamentul portabil cu raze X.
- Jack nu putea decĂ#t sĂ# priveascĂ#, plin de uimire cu ochii mari.
- Nava spaÈ#ialĂ# Theosâ## Analiza datelor
- Petri era Ă#ncĂ# prins de analiza lui asupra sondei la Ă#ntoarcerea lui Azakis pe punte.
- Au spus cĂ# o sĂ# revinĂ# ei, a spus el.

- Adică o să discute între ei, a observat Petri cu amărăciune.
- Ne-am cam așteptat la asta, nu? a răspuns Azakis, cu o bătaie ușoară pe umărul prietenului său. Ce poți să-mi spui despre bucata asta de metal?
- Cu excepția faptului că doar o porțiune foarte mică a carenei a scăpat cu vopseaua intactă, te asigur că nu s-a transmis niciun mesaj de pe prietenul nostru cu trei lame. Sonda pare să fi fost concepută cu unicul scop de a studia corpurile celeste. Un fel de laser spațial singular, care înregistrează date și le transmite periodic către bază. A indicat câteva detalii ale antenei în holograma care plutea prin încăpere.
- Probabil am trecut pe lângă ea prea repede pentru a ne înregistra prezența, a spus Azakis.
- Nu doar asta, prietene. Instrumentele sale de la bord sunt programate să analizeze obiecte aflate la distanțe de sute de mii de kilometri. Noi am trecut atât de aproape încât, dacă nu am fi fost într-un gol de aer, jetul nostru de curent ar fi învârtit-o ca pe o pâlnie
- Și acum că ne-am îndepărtat, crezi că ne-ar putea detecta prezența?
- Mă înndoiesc sincer. Suntem prea mici și prea rapizi pentru a fi de interes pentru ei.
- Foarte bine, spuse Azakis. Avem totuși și vești bune.
- Am încercat să analizez metoda de transmisie a datelor de pe sondă, a continuat Petri. Nu pare să fie echipată cu tehnologia noastră de vortex de lumină. Folosește încă un sistem vechi de modulare a frecvenței.
- Nu e cel folosit de predecesorii noștri înainte de Marea Revoluție¹⁴? a întrebat Azakis.
- Exact. Nu era prea eficient, dar pentru o perioadă lungă de timp ne-a permis să facem schimb de informații pe toată planeta, și, în mod cert, ne-a ajutat să ajungem unde suntem.
- Azakis s-a așezat în scaunul de comandă, rozându-și degetul într-un moment de gândire, apoi a spus:
 - Dacă acesta este sistemul de comunicații folosit acum, poate putem recepționa, de asemenea, unele dintre transmisiile lor.
 - Speri să vezi ce fel de filme porno fac? a glumit Petri, scoțând limba în partea stângă a gurii.
 - Termină cu prostiile. În schimb, mai bine ai încerca să adaptezi sistemul secundar de comunicație tehnologiei lor. Vreau să fim cât mai bine pregătiți cu puțin timp înainte să ajungem acolo.
 - Am înțeles. Mă gândesc că o să stau câteva ore în compartimentul la îngrămădit.
 - Ce-ai zice să măncăm ceva mai înainte? a sugerat Azakis, anticipând următoarea întrebare a prietenului său, care, s-a gândit el, ar fi urmat cât de curând.
 - E prima chestie inteligentă pe care ai spus-o azi, a răspuns Petri. Toată agitația mea mi-a deschis pofta.
 - În ordine. Luăm o pauză, dar e rândul meu să decid ce măncăm. Ficatul la Nebir pe care l-ai ales ieri mi-a căzut atât de greu de am crezut că o să prindă rădăcini în stomac.
- Zece minute mai târziu, în timp ce cei doi laseri erau încă ocupați cu servirea mesei, un tânăr inginer din camera de comandă a Misiunii NASA de pe Pământ înregistrează o modificare ciudată a cursului sondei pe care o monitoriza.
 - Domnule, s-ar putea să avem o problemă, a spus el în microfonul atașat setului de câșceti, care atârna la câțiva centimetri de gura lui.
 - Ce fel de problemă? a întrebat îngrorțat inginerul responsabil de misiune.
 - Dintr-un motiv necunoscut, Juno tocmai s-a abătut ușor de la traiectoria stabilită.

- S-a abătut? Cu cât? Din ce cauză? Deja simțea cum îl încearcă o transpirație rece. Costul misiunii era enorm. Nimic nu trebuia să decurgă prost.

- Analizez acum informațiile. Telemetria indică o deviație de 0.01 grade față de nicio explicație aparentă. Totul pare să funcționeze normal.

- Poate a dat peste un fragment de rocă, a încercat inginerul mai în vârstă. Nu e așteptat de centura de asteroizi.

- Juno e pe orbita lui Jupiter, și nu ar trebui să fie niciun asteroid, i-a răspuns colegul său mai tânăr într-o doară.

- Păși și atunci ce s-a întâmplat? Înseamnă că este un fel de defecțiune. După câteva clipe de gândire a spus:

- Vreau câteva verificări pentru toate instrumentele de la bord, a ordonat el, oprind comunicarea.

Inginerul mai tânăr și-a dat brusc seama de cât de mare era răspunderea ce tocmai îi fusese dată. Și-a văzut propriile mâini tremurând, dar a ales să le ignore. Cu ajutorul unui coleg, a efectuat o verificare diferențială a sondei, sperând să fie totul bine. Calculatorul a început să ruleze programele de control secvențial, și în câteva minute rezultatul analizei a apărut pe ecran.

Verificare completă. Toate instrumentele operaționale.

- Totul pare în regulă, a remarcat colegul său.

- Păși și atunci ce naiba s-a întâmplat? Dacă nu găsim ceva în următoarele două minute, eșeful ne va face la amândoi fundul arșice. Într-o stare febrilă, a început să tasteze comenzi pe tastatura din fața sa.

Nimic. Totul funcționa perfect.

Trebuia cu orice pre să găsească ceva, și încerca repede. A început să bată cu degetele în birou. A continuat așa timp de zece secunde, apoi a decis să recurgă la prima regulă nescrisă a manualului de conduită la locul de muncă: să nu-și contrazică eșeful niciodată.

Pornindu-și microfonul a spus:

- Aș fi avut dreptate, eșefu. A fost un mic asteroid Troian care a deraiat ușor sonda. Din fericire nu a fost o lovitură directă. A trecut doar foarte aproape. Evident, asteroidul a exercitat o ușoară atracție gravitațională către Juno, făcând-o să devieze ușor de la traiectorie. Vă trimit acum datele, a spus el, înăuntru și respira.

După o perioadă interminabilă de timp, s-a auzit în cască vocea mândră a superiorului său:

- Eram sigur. Măși bășiatule, nu poți să înțelegi instinctele unui bătrân lup de mare. Apoi a adăugat:

- Încearcă să activezi motoarele sondei și să-i corectezi cursul. Nu voi accepta greșeli. Spunând acestea, a oprit comunicarea. După un moment, a revenit și a adăugat:

- Ai făcut o treabă bună, fiule.

Tânărul inginer și-a dat seama că-i revenise culoarea. Inima-i bătea atât de tare încât îi auzea pulsul în urechi. În fond, era singura explicație corectă posibilă. Întorcându-se către colegul său, i-a făcut semn că e totul în ordine. Celălalt s-a relaxat, și i-a făcut cu ochiul. Scăpaseră, cel puțin pentru moment.

Nasiriyya ### După cină

Sistemul de înregistrare s-a reactivat cu un sunet ușor. Vocea profesorului se auzea din nou în mica boxă din interiorul aparatului.

- Cred că e timpul să plecăm, Jack. Trebuie să mă trezesc devreme dimineață pentru a continua săpăturile.

- În ordine, a răspuns colonelul. Merg și-i mulțumesc bucătarului și plecăm.

- Pentru Dumnezeu! a strigat cel mai slab dintre ascultători. Din cauza ta am pierdut cea mai importantă parte.

- Ei, haide. Nu am făcut-o intenționat, a răspuns cel gras, defensiv. Putem spune oricând că a fost o defecțiune de sistem și că nu am reușit să înregistrăm toată conversația.

- Mereu trebuie să curăț după tine, s-a plâns celălalt.

- O să-mi mulțumești. Am deja un plan pentru a pune mâna pe dispozitivul portabil. Strângându-ți nasul cu degetul mare și arătătorul a continuat :

- Într-o seară în camera ei și copiem toate datele fără ca ea să observe mâncăr.

- Și ce facem dacă se trezește? Am să cântăm un cântec de leagăn?

- Nicio grijă, prietene. Am cășivă a și în mână, a răspuns el, îngustându-și privirea.

Între timp, Jack și Elisa se pregăteau să prăsească restaurantul. Colonelul și-a pornit dispozitivul manual de comunicare și a vorbit cu asociații.

- Suntem pe cale să ieșim.

- E liniște afară, colonelul, a răspuns o voce în casă.

Precaut, colonelul a deschis ușa clădirii și a scanat zona din jurul său. Soldatul care o asociașe mai devreme pe Elisa era încă lângă mașina de afară.

- Poți să pleci, fiule. O duc eu înapoi pe dr Hunter.

Soldatul a rămas în poziție de drepți, a salutat, apoi, spunând ceva în dispozitivul său de comunicare, a dispărut în umbrele nopții.

- A fost o seară superbă, Jack, a spus Elisa în timp ce plecau. A inhalat profund aerul proaspăt al serii, și a adăugat:

Demult nu am mai petrecut așa o seară. Mulțumesc foarte mult, a spus ea, cu unul dintre frumoasele sale zâmbete.

- Haide. Nu suntem în siguranță așa expuși, și spunând acestea, i-a deschis ușa mașinii și a ajutat-o să intre.

Cu colonelul la volan, mașina mare și închisă la culoarea s-a îndepărtat repede, lăsând un nor de praf considerabil în urma sa.

- Și eu m-am simțit bine. Nu aș fi crezut că o seară cu un profesor îngămfat poate fi atât de distractivă.

- Îngămfată? Asta cred oamenii? s-a întors, prefăcându-se a fi jignit.

- Da, îngămfată. Dar, de asemenea, și foarte înelegătoare, inteligentă și în mod cert, sexy. Văzând că se uită în altă parte, a profitat de moment și i-a măngăiat părul de pe ceafă.

Contactul i-a produs o serie de furnicături pe coloană. Nu putea ceda atât de repede, se gândea ea. Dar nu se putea abține să nu anticipeze ceva. Nedorind să spună ceva, și-a permis să se bucure de acel scurt masaj liniștitor. Jack, încurajat de lipsa de reacție în urma gestului său, a continuat să-i măngăieze părul o vreme. Brusc, și-a coborât mâna pe umărul ei, apoi a coborât-o pe brat, ajungând la vârfurile degetelor. Uitându-se în continuare pe geam, i-a luat mâna și a strâns-o cu putere. Era o mână mare, puternică. Contactul a făcut-o să se simtă în siguranță.

Nu prea departe, o altă mașină urmând cuplul, pasagerii încercând să tragă cu urechea la un nou dialog interesant

- Cred că cei zece dolari vor ajunge în buzunarul meu, amice, a spus cel gras. O duce la hotel, ea o să-l invite să mai bea ceva, și i-a ia va fi.

- Sper să nu se termine așa, altfel cum o să mai copiem datele de pe dispozitivul mobil?

- Fir-ar. Nu m-am gândit la asta.

- Niciodată nu te găzduiești la altceva decât afară de ceva pentru stomacul tău nesățul.
- Haide, nu-i lăsa să se îndepărteze prea mult, a spus cel gras, ignorând provocarea.

Nu vreau să pierdem din nou semnalul.

Pentru o perioadă, au rămas înădu-se de mâncă, fără să spună nimic, uitându-se afară. Hotelul se apropia tot mai mult și Jack începea să se simtă ciudat. Nu era prima dată când ieșea cu o femeie, dar în seara aceea simțise că i-a revenit timiditatea care îl chinase în tinerețe. Credea că trecuse peste ea. S-a simțit paralizat de contactul prelungit. Poate ar fi putut spune ceva care să spargă tăcerea stăjenitoare, dar, din teamă că orice ar spune ar distruge momentul magic, a ales să amâne momentul.

Era recunoscător pentru cutia automată de viteze care-i permitea să schimbe vitezele fără să-și miște mâna în timp ce conducea în noapte.

În ce-o privește pe Elisa, începuse să se găzduiească, pe rând, la așezările bărbărești din viața ei. Atâtea povești, vise, planuri, atâtea bucurii și fericiri, care mereu s-au sfărșit în decepții, amărăciune și durere. Era ca și cum destinul luase deja o decizie pentru ea. Pe plan profesional, era clar că avusese o viață plină de satisfacții și recunoștințe, dar părerea sa este că nu va fi nimeni lângă ea cu care să împartă asta. Acum era acolo, într-o străină, călătorind de mâncă cu un bărbat, pe care, până în acel moment, în văzuse doar ca pe un simplu obstacol în calea planurilor ei, dar care se purta foarte tandru și afectuos cu ea. Nu o dată se întrebă ce ar trebui să facă.

- E totul în ordine? a întrebat Jack, îngrijorat să-i vadă ochii tot mai umezi.
- Da. Mulțumesc, Jack. Doar un moment de tristețe. Va trece curând.
- E din cauza mea? a întrebat colonelul îngrijorat. Am zis sau am făcut ceva greșit?
- Nu, chiar din contra, a răspuns ea brusc. Apoi, cu cea mai catifelată voce a adăugat:
- Stai aproape de mine, te rog.
- E în ordine. Sunt aici. Nu trebuie să-și faci griji pentru nimic. Nu o să las să-și se întâmple nimic, da ?

- Mulțumesc. Mulțumesc mult de tot, a spus Elisa, în timp ce încerca să-și șteargă lacrimile care-i cădeau pe obraji. Chiar ești deosebit. Jack a rămas tăcut, înădu-i mâna și mai puternic.

Semnul hotelului apăru la capătul drumului. Au mers de la un capăt la altul în tăcere. În cele din urmă, colonelul a încetinit și a oprit în fața intrării. Cei doi s-au privit intens. Timp de câteva momente niciunul nu a îndrăznit să vorbească. Jack îi tăia el trebuie să facă prima mișcare, dar Elisa i-a luat-o înainte.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.